

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την ψόραν ημών ύψιστάς και χρησιμώτατας δι' αὐτοῦ, γὰρ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ΣΥΝΔΡΟΜΟΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
* **Εσωτερικοῦ:** * **Ἐξωτερικοῦ:**
* Ἐτησίαν... δρ. 8,- * Ἐτησίαν... φρ. 10,-
* Ἑξαμήνου... » 4,50 * Ἑξαμήνου... » 5,50
* Τριμήνου... » 2,50 * Τριμήνου... » 3,-
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσώτερ. Α. 10. Ἐσώτερ. Β. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον
* Ἔτος 36ον. — Ἀριθ. 12

Περίοδος Β'. — Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Φεβρουαρίου 1914

Ἔτος 36ον. — Ἀριθ. 12

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου, Γαλήνη, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυαγαπημένου σου πατέρα, τοῦ πράγματι λαμπροῦ καὶ πολυτίμου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ξέρεις πόσον με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου! Προπάντων ἐκεῖ ποῦ λέει: «Τὸ τελευταῖον τοῦ δώρου σὲ μέγα ἦτο ἡ ἐτήσια συνδρομή σου. Ἀχ, χρυσὴ μου Πατέρα, γὰρ ὅλα ἐφρόντιζες... Φαντασθῆτε, καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ συστημένου ποῦ σὰς ἔστειλα, μὲ τὴν ἐκάναμε. Ποῦ γὰρ τὸ ὑπέβατα, ὅτι ὅταν θὰ ἐλάμβανεν τὴν ἀπόδειξιν, δὲν θὰ ἔπληρξε πλέον!...» Πόσο συμμερίζομαι τὴν θλίψιν σου, ἀγαπητή μου, καὶ πόσον παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ σὲ παραγορήσῃ!..

τίποτε... ἀλλὰ τί νόστιμο! Τρικυμίων (ἄρα θέλεις, καὶ τὸ ἐχῆς πάντοτε ὑπ' ὄψει σου, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸ κατορθώσῃς) Ἡρωϊκὴν Σάμον (ἰσχυροτάτη ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Ἰταλικὸν ἠεροειμένον Δοδεκαήμερον (ὅχι, με συνέχειαν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ στέλλε μου ὅμως μικρότερα) Ἐλ. Ταβάρια (ἐνοῦθ' ὅτι διὰ σὲ εἶνε κάπως δύσκολον ἀλλὰ μὴ ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη σου καὶ τὰ βραία αὐτὰ δελτάρια ποῦ μοῦ στέλλεις) Νησιωτοπούλιον (εἶχες πολὺ δίκην) σου ζῆτεὶ συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα) Βουὸ τῆς Μανωλίας (τύχη, τίποτε ἄλλο) Δοξασμένον Ῥήνον (συνήθη ἐμπόδιον, τὰ ἑποῖα θὰ ὑπερβίβητε εὐκόλως) Προσφιλή Ἀνάμνησον (θὰ εἶδες τώρα ὅτι ἐγράψα πολλὰ ἐστὶ λοιπὸν θὰ σὰς ἄφωνα) Ἐννευκὴν Ψυχὴν (με τὴν διέβθυνον ποῦ σοῦ στέλλεται τὸ φύλλον, θὰ σοῦ στέλλωνται καὶ τὰ Μ. Μ. διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἀλέως) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ἔστειλα) Τρυποκόρυδον (περιμένω) Ναυτάκι τῆς Δέσβου (δὲν εἰμπορῶ γὰρ σοῦ εἶπον ἔξον φευδῶνυμον) τὸ «Ἀπροσδόκητον» εἶνε π.χ. τὸ ἐξῆς: «ποῖος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης φορεῖ τὸ μεγαλύτερον στέμμα;» ἀπάντησις «ὅποιος ἔχει τὸ μεγαλύτερον κεφάλι.» Ἐρημίτιδα (ἔστειλα ἐκ νέου) Κατωόγειος Δάφνης (χαίρω ποῦ ἐγενεας καλά γράφε μου) Ἐφεδρον Μαιμπίκον, Μαμαρωμένον Βασιληῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Π4—Π8. Μαγικὸν γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκδοστικῶν κατωθὶ λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, γὰρ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Σερβία, πύργος, τάπη, δοκός, ἀκοή.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου
Π9. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ πρώτα καὶ τὰ δευτέρω γράμματα τῶν κατωθὶ ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν δύο νήσους τοῦ Αἰγαίου:
1, Μέλος τοῦ πτηνοῦ. 2, Ζῶον τετραπόδον. 3, Μέρος θαλάσσιον. 4, Ἐρπετόν. 5, Σύμβολον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλιένιας
120. Φωνηεντόλιπον
κ — πλλ — κ — λλ — λγ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφροστεφοῦς Σημιαῖς
121. Γρίφος
Μ Τ Τ Τ Τ
ΤΑ Τ Τ Τ Τ
Τ Τ Τ Τ Τ
Τ Τ Τ Τ Τ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστεροῦ τῆς Ἐλευθερίας
ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50
541. Νίσυρος (νι, Σῆρος).—542. Τήνος-Ῥήνος.—543. Ἰάπων — ἀπὸν.
544. Σ Π Ε Τ Σ Α Ι — 545. ΔΙΑΚΟΣ
Π Δ Ω Μ (Τροία, Βαρσία,
Ε Δ Β Ε Τ Ι Α Ἐκαθῆ, ἀΚρίσι,
Τ Ε Η Λ Ἄνοιξις, Σκῆρος.
Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α 546. Γ Δ Η
Α Ι Ι Ι Ι Δ Δ Α Μ Α
Ι Μ Α Λ Α Ι Α Η Μ Ε Ρ Α
Α Ρ Χ Η Α Η Ρ

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: Τρία ποιήματα τοῦ Τέλλου Ἄγρα. — Ἀτάφορα τοῦ Ταταλιανῶ, τοῦ Χάρονος, τοῦ Δοξασμένου Ῥήνου, τοῦ Ἐδαϊοῦ Βράχου. — «Τὰ Παθήματα» τῆς Νησιωτοπούλιας. — «Ὁ Σαλπετῆς» τοῦ Ἐφεδρου Μαιμπίκου (ἀλλὰ χωρὶς τὰ γαλλικά τὴν χρειάζονται). — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΑΠΟΡΡΙΣΤΟΝΤΑΙ:

«Ὁ μελαγχολία μου» (τὸ ὄνομα πολὺ ἀτημέλητον) — «Περιπέτειαι μᾶς εἰκόνας τοῦ Παράλλ» (ἀναλόγως τοῦ θέματος, ἔπρεπε νὰ ἦτο συντομώτερον) — «Χριστούγεννα» (παράδειγμα) — «Ὁ δόσις τοῦ Ἥλιου» (κονιόν.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Δεκεμβρίου-Μαρτίου
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μεχρὶ τῆς 29ης Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀξίωσι δημοσιευθῆναι).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Φουζία, κ. Βιολέττα τῆς Πάριος, κ. Μαμαρωμένον Βασιληῶ, κ. (Κ. Κ.) Ἀπόγονος Ὀδυσσεῶς, κ. (Θ. Τ.) Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιάρχου, κ. (α.) Ἐφεδρος Μαιμπίκος, κ. (Θ. Σ.) Νύμφη τοῦ Πόντου, κ. (Μ. Β.) Γλαῦκος ὁ Πατρὸς, (α.) (Π. Μ.) Ροδιονί, κ. (Μ. Ν.) Ἐλληνικὸν Μεγαλίστον, κ. (Β. Δ.) Μέγας Ναπολέων, κ. (Ν. Κ.) Αἰματόβροχος Κύπρος, κ. (Ι. Π.)

108. Στοιχειόγραφος

Εἰς ἀσκήσιν εὐχάριστον ἀν γράμμα προσαρτήσῃς, Ἐν λιπαρὸν τετραπόδον γὰρ βόσκῃ θάπαντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λατρευτῆς Κυανολεῖνου

ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ:

Ἀργαμπέλη, κ. Νεαρά Κοῆσσα, κ. Ζερφυτίς, κ.

109. Στοιχειοτονόγραφος

Ἄν Μι βάλῃς ἀντι Τῆ — δὲν σοῦ λέγω χωρατὰ — καὶ τὸν τόνον ἀν κινήσῃς χάνεις μὴ τροφὴ κοινὴ μέλος ἔμωσ θὰ φωνῇ σώματος, ποῦ θάπορήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Τρελλὴ Ναυτοπούλα (Ὁ) με Ἐλίνα τοῦ Κιλκίς, Ἐδελβίσις, Μαμαρῆνη Ἀμιμουδιάν — ἡ Ἐρημίτις (Ὁ) με Ζηλιάρων, Τροκόνδων, Λήθων — ἡ Νεαρά Κοῆσσα (Ὁ) με Ἀδρόμητο Ἐδζωνάκι, Κοιτιλοπούλα, Γενναίωψον Ἐλληρίδα — ἡ Βουλγαρομάχος Ἐλλάς (Ὁ) με Ἐνδοινοῖδη Κυπριοπούλα, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Ἐδζηνῆς Ἰδανικόν, Πουπουλιέων.

110. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀπαικίαν Γαλλικὴν ἀναγραμματισμῶς; Προσφιλή σου ὑπαρξὲν τότε ἀντικρύσεις.
Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμπούλου

III. Αἴνιγμα

Κοινὸν ἐπιθετον τάρσενικόν μου, Χρόνον διαίρεσις τὸ θηλυκόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου
Π12. Γωνία
+ * * * * = Θηρίον.
* + * * * = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
* + * * * = Θεὸς ἀρχαῖος.
* + * * * = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
+ * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων
* = Σύμφωνον.
* * * = Φωτίζει.
* * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * = Κτητικὴ ἀντωνυμία.
* * * * = Σύμφωνον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Βυζαντίου

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 8ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 81)

- ΑΘΗΝΩΝ: Στέφ. Φρ. Φίλιππος, Μυρσίνη Ἀμπελοφράβδη, Γαμπάμ — Τιπτή, Ἡλίας Οἰκονόμου, Ν. Παπαδόπουλος, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Νικ. Σ. Κουτσουβέλης, Σταμ. Ι. Παπαδάκης, Κωνστ. Β. Καραβέλλος.
- ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΑΣ: Καλλιόπη Βασιλοπούλου.
- ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Καρούσης.
- ΑΡΓΟΥΣ: Γ. Ε. Γκούφας.
- ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἄντ. Κ. Ρίσιος.
- ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπῆνης, Κλειώ Παπαγεωργίου.
- ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ἄγαρ. Α. Δαλέγκας.
- ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολατῆς.
- ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κωνστ. Γ. Σταυρίδης.
- ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Βασ. Ν. Δουδουμάς.
- ΚΥΑΘΩΝΩΝ: Αἰολεύς.
- ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικολαίδου. Ἡὸς τοῦ 1913.
- ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Δ. Σηλυβρίδης.
- ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωργ. Ι. Κατσούλης (δις).
- ΠΑΤΡΩΝ: Μεγάλη Ἑλλάς, Πατριὸν Ναυτοπούλα, Φουτανελλᾶς, Λέων Ἀρ. Μεσσηνίτης.
- ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Π. Νικολόπουλος, Γ. Π. Τρουπασσιδάς.
- ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Βασίλισσα τῆς Κύπρου.
- ΣΜΥΡΝΗΣ: Χ. Ἀγγελωμάτης.
- ΥΔΡΑΣ: Πάνος Ι. Παντελάκης.
- ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Παρρακευή Ι. Μακρῆ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρόνων δόθῃν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖτιδα καὶ ἐκηρύχθη ὁ ἐν Σμύρνῃ Χ. ΑΥΓΕΛΟΜΑΤΗΣ, ὁ ὅποιος ἐνεργήσῃ διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου, παρακαλεῖται δὲ νὰ μᾶς στείλῃ τὴν διέβθυνσίν σου. Πλεονάζον λεπτὰ 50 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤῆ

Πρόσωπα:
ΠΕΤΡΑΚΗΣ, δέκα ἐτῶν.
ΛΙΝΟΥΛΑ, ἐννέα ἐτῶν, ἀδελφὴ του.
Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, εἴκοσι τριῶν ἐτῶν.
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ὄκτω ἐτῶν. [Ἡ ΜΑΡΟΥΛΑ, διότι ὁ ὄχλος ἀπὸς εἰμπορεῖ νὰ παιχθῇ καὶ ἀπὸ κορίτσι.]
Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λινοῦλας. Εἰς τὸ βάθος παραθύρον. Ἀριστερά, μὴ τουαλέττα με διάφορα δοχεῖα καὶ μπουκαλάκια. Δεξιά, θύρα. Ἐμπρός, καὶ λιγὰν πλαγίως ἕνα διδανίκι.

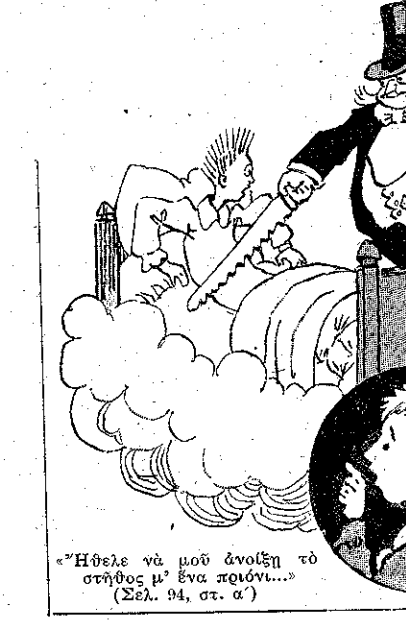
ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΛΙΝΟΥΛΑ, ἔπειτα ΠΕΤΡΑΚΗΣ

[Ὅταν ἀνοίγῃ ἡ ἀλλαία, ἡ Λινοῦλα εἶνε ξαπλωμένη εἰς τὸ διδανίκι, μ' ἕνα μαξιλάρι κατὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Φορεῖ μπουβόλα τοῦ σπιτιοῦ καὶ παντοφλάς.]

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, προβάλλον τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν θύραν: — Μπορῶ νάβω μέσα, Λινοῦλα;

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Ἐλα, Πετράκη... στενωχωριέμαι ἐλομόναχη. [Ὁ Πετράκης εἰσέρχεται.] Ὁ γιατρός εἶπε γὰρ σηκωθᾶ:

Ἡθελε νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὸ στήθος μ' ἕνα πεινιόν... (Σελ. 94, στ. α')

ἡ μαμμὰ ἔμωσ θέλει νὰ μείνω καὶ σήμερα πλαγιασμένη. Ναι, μὰ ἀδριο, ἀδριο... (κουνᾶ ζαρηὰ τὰ πόδια τῆς) τοῦ δίνω ἀπὸ δώπέρα! (Ἐξάφνα μὲ μορφασμὸ πόνου) Ἄι!.. ἀκόμη πονῶ!.. Τὸ ξέρεις πῶς ὁ γιατρός ἤλθε τέσσερες φορὲς;... Μάλιστα, τέσσερες φορὲς... Τώρα, ἀν μοῦ τύχῃ κανένας ἄρρωστος, ἐσὺ παραδείγματος χάρι, θὰ ξέρω πολὺ καλά νὰ σὲ γιατρέψω. Νά, θὰ σοῦ ζουλώ τὴν κοιλιὰ, θὰ σὲ κουνῶ δεξιά, ἀριστερά, θὰ σοῦ κτυπῶ τὰ πλευρά, θὰ σοῦ βάζω τὸ δάκτυλο...

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, λιγὰν φοβισμένος: — Στάσου ντέ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄρρωστος, Λινοῦλα, δὲν εἶμαι καθόλου ἄρρωστος!

ΛΙΝΟΥΛΑ, ἐξακολουθεῖ: — Θὰ σοῦ βγάλω ἔξω τὴ γλώσσα καὶ θὰ τὴν κυττάζω. Ὁ γιατρός, ἐμένα, μ' ἔκανε νὰ τὴ βγάλω ὅλη τὴν ὥρα.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Μὰ κ' ἐγὼ, τότε ποῦ εἶχα τὴ γαστρική, τὴν ἔδωξα τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα!

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Ἐγὼ πάντε!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἄ, στάσου, τώρα τὸ θυμήθηκα: Ἐγὼ τὴν ἔδωξα ὀκτώ.

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Ἐγὼ λοιπόν, δέκα!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ὁ, φέμματα! ΛΙΝΟΥΛΑ: — Ἐσὺ εἶπες φέμματα... Ἄμῃ τὸ σφυγμὸ;... Ἐξέρεις πῶσες φορὲς τὴν ἡμέρα, ὁ γιατρός κ' ἡ μαμμὰ ἐπιαναν τὸ σφυγμὸ μου; τουλάχιστον ὀκτώ!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἐμένα, τότε ποῦ εἶχα τὴ γαστρική; μοῦ τὸν ἐπιαναν τουλάχιστον δώδεκα!

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Τί; ὀκτώ εἶπα;.. δεκαπέντε ἔπρεπε νὰ πῶ!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Τί; δώδεκα εἶπα;.. εἴκοσι ἔπρεπε νὰ πῶ!

Ἡθελε νὰ μὲ γδάσῃ ὀλο-«κλήση»... (Σελ. 94, στ. α')

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Ὁ, φέμματα!.. ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἐσὺ εἶπες φέμματα!.. ΛΙΝΟΥΛΑ: — Τελοςπάντων, ἡμουν ἄρρωστη βαρειά... αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἄ, ὄχι! ἐγὼ ἡμουν πολὺ-πολὺ πιὸ βαρειά. Γιατί ἐσὺ, ἀδελφούλη μου, τί εἶχες;...

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Δυσπεψία. ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἐγὼ ἔμωσ γαστρική. Συγκρίνεται τώρα ἡ δυσπεψία σου μετὴ γαστρική μου; Ἡ γαστρική, κυρία μου, εἶνε ἄλλο πράμμα, πολὺ σοβαρό!

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Μὲ συγχωρεῖς, κύριε! ἡ δυσπεψία μου ἦταν πιὸ σοβαρὴ! Ἐκινδύνεψα νὰ πάθω ἔμφραξι. Ἐτσι τῶπε ὁ γιατρός.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἄμῃ ὁ κοκκίτης μου; Ἐξέχασες τὸν κοκκίτη μου; Νά, ἀρρώστεια μὴ φορὰ!

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Μπα! ἐγὼ ἔδωξα ἰλαρά, ποῦ εἶνε πολὺ χειρότερο!.. ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Μὲ τὴν ἰλαρὰ δὲν πνίγεται κανεὶς ἀπὸ τὸν βήχα.

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Καὶ μετὴν κοκκίτη δὲν καίγεται κανεὶς ἀπὸ τὸν πυρετό! Ἐγὼ εἶχα τότε πυρετὸ σαράντα καὶ ἐπτὰ.

Μάλιστα, κύριε, σαρανταεπτά σωστά! Έπειτα, όλο μου τó σώμα είχε γεμίσει κοκκινάδια. Με τόν κοκκίτη σου, δέν γίνεται κανείς σάν Έρυθρόδερμος!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Αδιάφορο! Έγώ πνιγόμεν, έσκαζα από τόν βήχα, ένφ έσθ δέν έσκαζες. Θυμοόμαι μάλιστα πώς, μιά μέρα, τότε, ό γιατρός ήθελε νά μου άνοιξη τó στήθος μ' ένα πριόνι, γιά νά μπορέσω νάνασάνω.

ΑΙΝΟΥΛΑ:— Κ' έγώ θυμοόμαι, πώς μιά μέρα, τότε, ό γιατρός ήθελε νά με γδάρη δλόκληρη, νά μου βγάλη όλο μου τó πέτσι, γιά νά φύγουν τά κοκκινάδια!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Χαρά στο!.. Άμψ έμένα που θά μούκοθαν τó λαιμό; ΑΙΝΟΥΛΑ:— Άμψ έμένα, τώρα με τή δυσπεψία, που θά μούδγαζαν τó στομάχι;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Ξέρεις τί θά τόν έκαναν τó λαιμό μου, έ; ΑΙΝΟΥΛΑ:— Ξέρεις τί θά τώκαναν τó στομάχι μου, έ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Θα τόν έξυναν τόν λαιμό μου μ' ένα μαχαίρι, πιό μεγάλο από τó μαχαίρι τής κουζίνας! ΑΙΝΟΥΛΑ:— Και μένα, τó στομάχι μου, γιά νά καθαρίση θά τώδραζαν 'ς τó καζάνι τής μπουγάδας!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Και μένα... (Διακόπτεται). ΣΚΗΝΗ Β' ΟΙ ΑΝΘ και ΑΝΑΡΕΑΣ

[Άνοιγει ή θύρα άποτόμως και παρουσιάζεται ό εζάδελφος Άνδρέας. Φορεί τó καπέλλο του και κρατεί ένα μαστοόνη, τó έποιο άφίνει σέ μιά γωνία τού δωματίου.] ΑΝΑΡΕΑΣ:— Καλημέρα, ξαδελφάκια.

Πέντε λεπτά τής ώρας σάς άκουα πίσω από τήν πόρτα, και νά σάς πώ, δέν θάλλαζα τή θέσι μου γιά όλο τόν κόσμο! Τί τερπνά και διδακτικά ήταν αυτά που έλέγατε; ΑΙΝΟΥΛΑ και ΠΕΤΡΑΚΗΣ, συγχρόως:— Ά! μάς άκουες;...

ΑΝΑΡΕΑΣ:— Ναι, ναι, σάς άκουα... τάκουσα όλα: πώς ό καϊμένος μου ό Πετράκης έκινδόνεψε νά τού κόψουν τó λαιμό και νά τού πριονίσουν τó στήθος... πώς ή δυστυχισμένη ή Λινούλα κόντεψε μιά φορά νά τή γδάρουν ζωντανή σάν χέλι και νά τής βάλουν 'ς τή μπουγάδα τó στομάχι τής σάν λερωμένο σκουφάκι. Έτσι λοιπόν, έ;... [Ό Πετράκης και ή Λινούλα χαμηλώνουν τά κεφάλια από έντροπή.] Έχ ε τ ε, βλέπω, πολύ ζωηρή φαντασία, ξαδελφάκια μου!.. Άς είνε, δέν είνε ανάγκη νά σάς πώ περισσότερα, γιάτι σάς βλέπω με τά κεφάλια κατεβασμένα... γιά τής ψευτιές σας... Έ, πώς τά περνάς, Λινούλα; Η μαμμά σου, που τήν άπήνησα 'ς τó δρόμο, μου εΐπε ότι είχες κάποια στομαχική ένόχλησι. Μήπως τυχόν ή άκριβής έπιστημονική

όνομασία τής άρρώστειας σου είνε δυσπεψία λουκουμάδων; ΑΙΝΟΥΛΑ, διαμαστρομένη:— Ά, τί λέσι!.. ΑΝΑΡΕΑΣ:— Σέ πιστεύω. Μπορεί νάκανα λάθος εις τó γλύκισμα... δυσπεψία σβίγγων έπρεπε νά πώ, έ; ή μπομπονιών;... Ά, κατεργαρούλα! (Τής ταιπά τó μάγουλο). Τού άρέσει τού ξαδέλφου σου νά σέ πειράξη... Άλλά πές μου, δέν είνε πολύ καλός, που άνέβηκε τέσσερες-τέσσερες τής σκάλες, γιά νά ιδή άν τά μαγουλάκια τής Λινούλας του, είνε άκόμη καλά γιά τσίμπημα;. Και βλέπω με χαρά μου, ότι είνε και παρασίνει!.. Μπράβο, δέν σέ λίγνεψε καθόλου αυτή ή δυσπεψία... Φορώ λοιπόν στραδά τó καπέλλο μου και τó δίνω. Γεια σου, Πετράκη! Και, γιά τόννομα τού Θεού, μήν ξαναρρωστήσης από κοκκίτη ή από γαστρική, γιάτι θάμουν άπαρηγόρητος άν σου πριόνιζαν τó στήθος και τó λαιμό.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΙΑ συνδρομήτρια τής Διαπλάσεως, ήρώτησε προχθές διατί ό Φαΐδρος Άδάμας έπαυσε νά μάς στέλλη από τά ώραια εκείνα χωριάτικα διηγήματά του, και ή Διάπλασις τής άπήνητησεν, ότι δέν γνωρίζει τήν αιτίαν αυτής τής σιωπής.

Επι τή ευκαιρία όμως σάς έδωσε τήν πολύ ενδιαφέρουσαν πληροφορίαν, ότι ό Φαΐδρος Άδάμας συνέλεξε όλα τά διηγήματα, όσα έδημοσίευσε κατά καιρούς εις τó περιοδικόν μας, και τά έτύπωσεν εις ένα κομψόν τομίδιον, ύπό τó ψευδώνυμον Άδάμ, δι' εζόδων τού «Έκπαιδευτικού Όμίλου», ό όποιος καταρτίζει όλονέν μίαν έκλεκτήν βιβλιοθήκην διά τά Έλληνόπουλα.

Σεις τώρα έχετε τήν ιδέαν, ότι ό Φαΐδρος Άδάμας είνε ένα κορίτσι, περίπου τής ηλικίας σας, τó όποιον διεκρίθη έξ άρχής εις τήν Σελίδα Συνεργασίας κ' έπροβιβάσθη κατόπιν εις συνεργάτριαν τής Διαπλάσεως... Έ, αυτήν τήν ιδέαν είχε διά πολύν καιρόν και ή Διάπλασις ή ίδια. Άλλ' είνε λανθασμένη και σήμερον εμπορώ νά σάς κάμω τήν αποκάλυψιν: Πράγματι, μιά συνδρομήτριά μας, από τόν Βόλον, είχε πάρη τó ψευδώνυμον Φαΐδρος Άδάμας,—

ένα ψευδώνυμον που όμοιάζε πολύ με τόννομά της,—διά νά διαγωνίζεται και νά συνεργάζεται. Τά διηγήματα όμως που έστελλε διά τήν Σελίδα Συνεργασίας, δέν ήσαν ιδικά της, αλλά... τού πατέρα της. Ό πατέρας της—αυτός ό κ. Άδάμ τού τομίδιου που σάς εΐπα,—ήτον ό μόνος συγγραφέας. Και από μεγάλην του, φαίνεται, μετριοφροσύνην, διά νά μη ξεύρη κανείς ότι είνε αυτός, ότι γράφει, ότι δημοσιεύει, παρουσίαζε τά διηγήματά του ως έργα δήθεν τής κόρης του.

Φυσικά, ή Διάπλασις έξ άρχής παρεξενεύθη. Πώς ήτο δυνατόν ένα κορίτσι, μιά νεαρά μαθήτρια, νά γράφη τέτοια άριστουργηματάκια, και μάλιστα εις τήν άγνωστην χωριάτικην γλώσσαν;... Και κάποτε, με τρόπον, ήρώτησε τόν Φαΐδρον Άδάμαντα, δηλαδή τήν συνδρομήτριά της,— άν ήσαν πράγματι ιδικά της. Τότε έλαβε τήν άπάντησιν, ότι τά διηγήματα εκείνα έγράφοντο έν συνεργασία όλοκληρου τής οικογενείας: «Μαζευόμεθα τά βράδυα, τά λέμε όλοι μαζί και γράφουμε τά πιό νόστιμα.» Η Διάπλασις ήρκέσθη εις αυτήν τήν εξήγησιν, άν και κάπως παραδόξον. Επίτέλους τί τήν έμελλε τίνος ήσαν, άφού ήσαν τόσο ώραια κ' έντελώς άνέκδοτα; Αργότερα έμαθε τó μυστικόν από φίλους τού μετρίφρονος συγγραφέως, και τέλος από τόν ίδιον. Και τó έκράτησεν... Άλλά τώρα δέν υπάρχει λόγος νά τó κρατή ούτε ή Διάπλασις ούτε κανείς άλλος, άφ' όσους έτυχε νά τó ξεύρουν.

Και σάς τó άποκαλύπτω. Φαΐδρος Άδάμας, λοιπόν, κορίτσι, δέν υπάρχει. Φαΐδρος Άδάμας υπεγράφετο, διά τήν κόρην του, ό έν Βόλω κ. Άδάμ, ό όποιος και εζέδωσε, με τó νέον αυτό ψευδώνυμον—τó ήμισυ πάλιν τού άληθους όνόματός του,—τά διηγήματά του.

Ούτως ή άλλως, ή Διάπλασις εμπορεί νά καυχάται, ότι από τās στήλας τής εξήλθεν ένας τόσο έκλεκτός συγγραφέας, ένας τόσο πρωτότυπος διηγηματογράφος διά τά Έλληνόπουλα. Και τότε που έδημοσιεύοντα εις τó περιοδικόν μας, και τώρα που άνετυπώθησαν εις βιβλίον,—με κάποιας μικράς μεταβολάς,—όλοι εζεφράζοντο και έκφράζονται δι' αυτά τά διηγήματα ένθουσιωδώς. Θαυμάζεται ή δροσερότης των, ή χάρις των, ή ζωντανή των ρωμαϊκή ήθογραφία και ή τόσο ταιριαστή χωριάτικη γλώσσα των. Τó βιβλιαράκι αυτό τού κ. Άδάμ πρέπει νά στολιξη τήν βιβλιοθήκην κάθε Έλληνόπουλου, από δεκατριών χρονών και έπάνω.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ-ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια, ίδε σελ. 88)

— Έυχαριστώ, άγαπητέ μου ύπαστυνόμε. Θα ένεργήσω άμέσως.

Ό διευθυντής τής δημοσίας άσφαλείας έκρέμασε ζωηρά και άπότομα τόν φωνοδέκτην.

— Έρβελιν, έφώναξε, πάρε ένα αυτοκίνητο και γρήγορα στο μέγαρον Δε-Πλερβίλ! Άρπαξαν τó κοριτσάκι τού κόμητος, ένφ έπαιζε 'ς τó πάρκο Μονσώ, όχι μακριά από τήν παιδαγωγό του.

— Ά! τούς κακούργους! άνεφώνησεν ό Έρβελιν, ώχρος από λύσσα. Πάντοτε έφ ο δώμου κάποιο κίνημά τους άπροσδόκητο, άλλ' όχι αυτό. Δρόμο έμεις και γρήγορα! έφώναξε πρós τούς συντρόφους του.

Τό ίδιο εκείνο άπογευμα, κατά τής τέσσερες ή ώρας, ή μίς Μώδ Σμιθσον, παιδαγωγός τής Βερανζέρας Δε-Πλερβίλ, έκάθητο σέ μιά σκιά στο πάρκο Μονσώ. Λίγο πιό πέρα έπαιζε τó κοριτσάκι, που έφαινετο πολύ άπησυχολημένο νά κάνη πηττες από άμμο. Έξαφνα μιά γυναίκα άγνωστη, ντυμένη άπλα, έπλησίασε τήν παιδαγωγόν και παρουσίασε ένα δακτυλίδι χρυσό μ' ένα θαυμάσιο διαμάντι.—Μήπως έσεις, κυρία, έχάσατε αυτό τó δακτυλίδι; έρώτησε.

— Όχι, έχαμε ή μίς Μώδ, άφού εζήτησας τó κόσμημα, δέν είνε δικό μου.

— Μήπως τυχόν ξέρετε τίνος μπορει νά είνε; Δέν γνωρίζετε τής δύο ηλικιωμένες κυρίες, που έκάθηγτο εκεί, 'ς εκείνον τόν πάγκο, πρó όλίγου; — Όχι, δέν παρετήρησα.

— Δέν θέλω, ξέρετε, νά σφετερισθώ αυτό τó δακτυλίδι, που φαίνεται μεγάλης αξίας. Άν και είμαι πτωχή, είμαι όμως τιμία.

Η άγνωστη έστέκετο όρθια έμπρός 'ς τή μίς Μώδ και έτσι τήν έμπόδιζε νά βλέπη τί συνέβαινε γύρω της. Τής

διηγείτο μιά ιστορία σπαρακτική: "Ητανε, λέει, μητέρα τεσσάρων μικρών παιδιών και προσπαθούσε μόνη της νά ταναθρέψη κ.τ.λ. κ.τ.λ.... Η μίς Μώδ έτοιμάζετο νά σηκωθή, γιά νά ξεφορτωθή τήν όχληρή αυτή γυναίκα, όταν άίφνης άκουσε κραυγές, ένφ στήν κεντρική δενδροστοιχία ένα αυτοκίνητο έφευγε με όλη του τήν ταχύτητα.

Έκούταξε γύρω και δέν είδε τήν Βερανζέρα. Άρχισε τότε νά τήν καλή δυνατά.

Στής φωνές της προσέτρεξαν μερικοί διαβάται και τήν έπληροφόρησαν,

«Δύο κυρίες άπήγαγαν ένα κοριτσάκι...» (Σελ. 95, στ. 6')

ότι δύο κυρίες άπήγαγαν ένα κοριτσάκι 'ς ένα κόκκινο αυτοκίνητο.

Τήν ώρα εκείνη, τήν αρκετά προχωρημένη γιά τής ψυχρές ήμέρες τού Φεβρουαρίου, ό περιπατητής 'ς τó πάρκο Μονσώ ήταν όλίγοι και έτσι ή άνηκουστόου θράσους άπαγωγή αυτή κατωρθώθη νά έπιτύχη.

Η μίς Μώδ Σμιθσον, με όλη τήν τρομερή ταραχή της, έννόησε άμέσως τόν φρικτό όλο που είχε παίξη ή κυρία με τó δακτυλίδι, γιά νά τήν άπασχολήση όλίγα λεπτά από τήν έπιτήρησί της.

Θέλησε νά επανεύρη τήν άγνωστη. Άλλά ματαιώς τήν εζήτησαν. Η γυναίκα με τó δακτυλίδι είχε εξαφανισθή.

Έπί ένα τέταρτο τής ώρας ή παιδαγωγός, βοηθουμένη και από μερικούς περιπατητάς, έρεύνησε κάθε γωνία τού κήπου, τρέχουσα σάν τρελή, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Έπί τέλους άπεφάσισε νά έπιστρέψη 'ς τó μέγαρον και νά είδοποιήση τήν όπηρσία. Ό κόμης και ή κόμησσα εύρίσκοντο τó άπόγευμα εκείνο τής Πέμπτης 'ς τήν άπογευματινή τού Γαλλικού Θεάτρου.

Η άπαγωγή τής Βερανζέρας έδύθησε 'ς τήν άπελπισία τó μέγαρον Δε-Πλερβίλ. (Έπειτά συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

— Άλτ! έφώναξεν έπιτακτικώς' που είνε ό Τζούλης;

— Θα μπη στή δεύτερη βάρικα, άπεκρίθη ό πλοίαρχος.

— Όχι! άντεΐπεν ό έκατομμυριούχος, με τόν ίδιον έπιτακτικόν τόνον. Θέλω νά μπη στή δική μας βάρικα, έδω!

— Έστο! συγκατετέθη ό πλοίαρχος. Και ένευσεν εις τόν μαθητευόμενον.

Ούτος, με δύο πηδήματα γάτας, άνέβη πρώτα εις τήν κουπαστήν τού πλοίου και εκείθεν έπεσεν εις τήν λέμβον, πλησίον τού έκατομμυριούχου, φωνάζων:

— Ό Τζούλης παρών!

Και έπειτα, χαμηλοφώνως, εις τó αυτί τού κυρίου του, προσέθεσε:

— Και τά έκατομμύρια επίσης!

Ό κ. Ρισανέλ έμειδιάσεν. Όρισμένως αυτό τó παιδί ήτο τετραπέρατο, κ' έχαμε πολύ καλά νά τó έμπιστευθή.

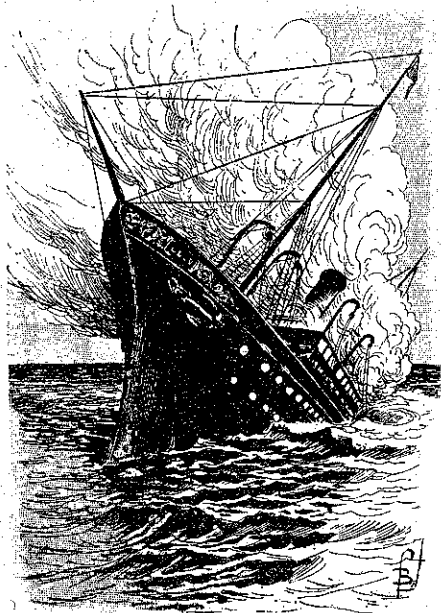
Ό διακοπέις χειρισμός επανελήφθη έν σπουδή, διότι τó πύρ εζήπλοστο όλονέν. Τόν καπνόν διεδέχοντο φλόγες και όλη ή πρύμνη τού πλοίου έκαιετο. Ηκούοντο όι κρακισμοί τού ξύλου και μικρά περιφλεγή τεμάχια, φερόμενα με σπινθήρας ύπό τού ισχυρώς πνέοντος άνέμου, έφθαναν μέχρι τών λέμβων.

Έντός ένδς τετάρτου τής ώρας, αί λέμβοι, γεμάται έπιδάτας, έρριφθησαν εις τήν θάλασσαν.

Είς τήν τελευταίαν εφόρτωσαν τρόφιμα, τά βιβλία τού πλοίου και μερικά πολύτιμα πράγματα. Τέλος ό πλοίαρχος και ό κ. Δυπόν, τελευταίοι ως ήρμοζεν, έγκατέλειψαν τó πλοϊόν.

— Μόλα! διέταξεν ό πλοίαρχος. Έδθός αί κώπαι έπληξαν τήν θάλασσαν.

σαν και αι πέντε λέμβοι της θαλαμηγού διηυθύνθησαν προς την ακτή, η οποία διεκρίνετο φαιά και ξρημος εις τον ορίζοντα. Εις την λέμβον του

«Το πλοϊον έδουθίζετο» (Σελ. 96, στ. 6).

κ. Ρισανέλ, μόνον ο Λουλου έξεδήλωνεν υπερβολικην εϋθυμίαν.

Δι' αυτόν, τó άληθινόν ταξειδι ηρχιζε μόνον τώρα, δηλαδή άφ' ης στιγμής εκινδύνευαν να καοϋν. Νά, διασκεδαστική περιπέτεια!.. Με την άφέλειαν και την άγνοιαν του παιδίου, τó όποιον δέν εγνωρίζει τίποτε άκόμη από την ζωήν και τούς κινδύνους της, ο Λουλου ούτε προς στιγμήν έσυλλογίσθη την κρίσιμον θέσιν εις την όποιαν θά εδρίσκοντο επί της άγρίας και έρημου εκείνης άκτής, μακράν των ανθρώπων και των πραγμάτων που τούς έπερίμεναν εις τó Μογκαντόρ.

Έν μόνον πράγμα τον έλυποϋσε: που έβλεπε καιόμενον τó ώραιόν του πλοϊον τόν Λουλου.

Ταλαίπωρε Λουλου! Έφλέγετο μακράν, επάνω εις την θάλασσαν, σαν ένα φλυτζάνι με πών τς. Έν τσοούτω άντειχεν άκόμη. Τó σκάφος εκρατειτό εις την επιφάνειαν, άλλ' αι φλόγες εξήρχοντο από παντού και προσέβαλλον τώρα τά σχοινία και τά πανιά...

Έξαφνα ειδαν τó σκάφος να κλίνη αποτόμως και τούς ίστους να έγγίζουν τó νερόν.

Η κίνησις αύτη επήύξησεν άκόμη την έντασιν του πυρός, τó όποιον προσέλαβε προς στιγμήν τεραστίας διαστάσεις. Άλλά μετ' ολίγον ήλαττώθη. Τά νερά της θαλάσσης κατέκλυζαν ολίγον κατ' ολίγον την κάμινον και ήκούετο ο χαρακτηριστικός εκείνος συριγμός της πάλης των δύο στοιχείων.

Έξαφνα ή φωτιά έσβυσε. Τó πλοϊον έδουθίζετο. Πρίν άκόμη αποδιωχθούν, οι ναυαγοί ειδαν τόν «Λουλου» εξαφανιζόμενον, καταπνιόμενον υπό των κυμάτων.

Εις την θέσιν όπου, προ ολίγων άκόμη ώρων, έπλεεν ή θαλαμηγός χαριτωμένη και καμαρωτή, δέν εφαινετο τώρα παρά σωρός συντριμμάτων, τά όποια έστρουβιλλίζοντο εις την δίνην, την προξενηθείσαν από την καταβύθισιν.

Ο «Λουλου» δέν υπήρχε πλέον. — Καϊμένη Λουλου! έπιθύρσειν ο υίός του εκατομμυριούχου, ο όποιος δέν έγελούσε πλέον.

Τήν στιγμήν εκείνην, έν τώ μέσω της γενικής συγκινήσεως, ήκούσθη ή ήρεμος φωνή της κυρίας Ρισανέλ.

Είχεν άνοιξη την τσάντα της και εκραζε τόν υιόν της, λέγουσα:

— Έλα έδώ, αγάπη μου!.. Πρέπει να βάλης τó φουλάρι σου... να μήν κρυώσης, ψυχή μου!

Ω ήρωϊκή κυρία Ρισανέλ! Εις τó ειδός σου είσαι τóσον μεγάλη, τóσον θαυμασία, όσον και ή Κορνηλία, ή μητέρα των Γράκων!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πρόχειρος κατασκήνωσις.

Κατά τας εϊκασίας του πλοιαρχου τó μέρος της Μαροκινής άκτής εις τó όποιον ήραξαν αι λέμβοι, θά εδρίσκετο πλησίον της πολίχνης Σάφφι.

Άλλ' εκ πρώτης όψεως τίποτε δέν εδικαιολόγει αύτην την διαβεβαίωσιν και ή παραλία εφαινετο έντελώς έρημος.

— Διάβολε, αυτό δέν εινε παράξενο, έσυλλογίζετο ο Τζούλης' οι κακούργοι εδιάλεξαν τó μέρος δέν θά έβαζαν βέβαια φωτιά εν τόν «Λουλου» άπέναντι ένός λιμένος!..

Ο κ. Ρισανέλ, ο όποιος ηρχισε νάνοιγη τά μάτια του και να γίνεται δευδερκέστερος άφ' ης στιγμής έπαυσε να τόν άποροφά έξ δλοκλήρου ή γελοία του και-

νοδοξία, άπήτησε, μόλις άπετέθη ή πολυθρόνα του επί της άμμου της άκτής, να τώ ειπουν ακριβώς εις ποϊον μέρος εδρίσκοντο.

Άλλά, με δλην του την άνυπομονησίαν, έπρεπε να περιμένη, διότι νύκτα εγκατέλειψαν τόν καιόμενον «Λουλου» και μέχρι της αποδιώσεως δέν ειχεν άκόμη εξημερώση.

Μία πρόχειρος λοιπόν κατασκήνωσις διωργανώθη επί της άκτής. Ο κύριος Ρισανέλ, άνέτως εγκαθιδρυμένος επί της πολυθρόνας του, διέταξε να τόν τοποθετήσουν παραπλεύρως μιός λέμβου, την όποιαν οι ναύται ειχον άνασύρη εις την ξηράν. Μέσα εις αύτην την λέμβον, συνεώρευσαν όλα τά υφάσματα και τά ένδύματα που ειχαν, ώστε ναποτελεσθ ή ένα στρώμα κατάλληλον δια να εξαπλωθούν επ' αυτού ή κυρία Ρισανέλ και ο Λουλου.

Μόνη ή σύζυγος του εκατομμυριούχου έπωφελήθη αύτης της οργανώσεως.

Εις την άρχήν εδήλωσεν ήσύχως, ότι ήτο πολύ λυπηρόν που ή ώραία των θαλαμηγός εγεινε παρανάλωμα του πυρός' έπειτα, άφου ήρώτησε τόν σύζυγόν της αν τόν ένοχλοϋσαν οι πόνοι του, και άφου εβεβαιώθη, ότι ο Λουλου δέν ειχε βγάλη τó φουλάρι του, εξηπλώθη επί του σωρού των ένδυμάτων, εις τó βάθος της λέμβου, και άπεκοιμήθη τóσον ήσυχα, ως εαν εδρίσκετο εις τόν πολυτελή κοιτώνα του μεγάρου της.

Ο κ. Ρισανέλ δέν ειχε τά θάρρος να φανερώση εις την σύζυγόν του την δεινήν των θέσιν και τούς κινδύνους, οι όποιοι τούς ήπειλου.

Επρωτίμησε να την άφιση εις την ήσυχίαν της. Τίποτε άλλως τε δέν άπεδείκνυσεν, ότι αι σοβαρότεροι άποκαλύψεις θά ίσχυον να συγκινήσουν την άπαθη εκείνην γυναίκα, ή όποία, εις οίανδήποτε θέσιν και αν εδρίσκε-

το, σου έδιδε την έντύπωσιν ότι κάθηται άκόμη εις τó ταμειον του «Μαρινάτου Τόνου».

Βεβαίως δέν ήγάπα τας περιπετείας

«Τά φουσέκια του Τζούλη ειχαν μέσα χρυσάφι.» (Σελ. 97, στ. γ')

ή καλή γυναικούλα, προτιμώσα την γαλήνην της συνήθους άστικής ζωής. Άλλ' όταν ήτο άνάγκη να υποστή κάτι, τó έκαμνε μ' εγκαρτέρησιν και άταραξίαν, χωρίς να χάνη ούτε μίαν μουικιάν από τó φαγητόν της, ούτε μίαν ώραν από τόν ύπνον της, ούτε ένα πόνον από τó πλέξιμόν της.

Όσον δια τόν Λουλου, αύτός έπέρασε τó υπόλοιπον της νυκτός, διατρέχων με τόν Τζούλην τά περιχώρα της κατασκηνώσεως.

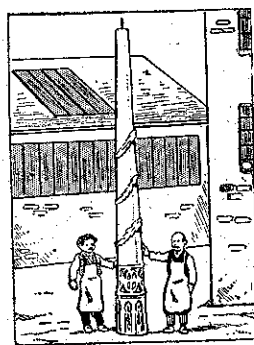
Άλλ' ένα πράγμα τον εξέπληττε: Διαιτ' ο φίλος του, ο συνήθως τóσον πρόθυμος να τρέχη, να πηδά, να ναρρηχάται, έτρείει τώρα μίαν στάσιν φρόνιμην, μετρημένην; Θά έγλεγε, ότι έφοβετό να κάμη ένα κίνημα παραπάνω.

— Σάν γέρος μου φαίνεσαι! τού ειπεν ο υίός του εκατομμυριούχου. Τι με κοροϊδεύεις λοιπόν 'ς τó Παρίσι και μ' έγλεγε «μή μου άπτου»; Έσ' τώρα είσαι χειρότερος κι' από μένα... Ώρισμένως, φίλε μου Τζούλη, δέν σ' ένθουσιάζουν τά ταξειδια, ένω έγώ άπεναντίας τώρα αρχίζω να ζω.

Ο Τζούλης δέν άπεκρίθη, διότι δέν ήμπορούσε να φανερώση εις τόν Λουλου, την αίτιαν της δυσκινήσιος του.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

Τεραστία λαμπάς

Η λαμπάς αύτη κατέσκευάσθη εσχάτως δια μίαν εκκλησίαν της Ρώμης. Είνε δλόκληρος από κερι και έχει υψος 3 μέτρα και 60 εκατοστά. Είμπορεί να καίεται έξη δλόκληρα χρό-

νια, χωρίς να τελειώση.

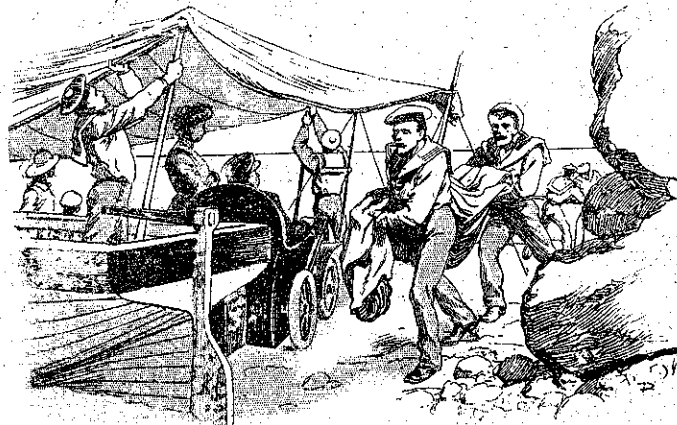
Μία μόδα

Τήν μόδαν αύτην την ελαγασάρισε μία Άμερικανίς εις την Νέαν Υόρκην. Και εινε γοβάκια, που έχουν έμπρός, αντί φιούμπας, ένα δλόκληρον σκίουρον βαλσαμωμένον. Ως βλέπετε εις την άπέναντι εϊκόνα, τó νέον

Έ, όταν έχη κανείς επάνω του δύο εκατομμύρια, εινε βαρύς και τó σωμα και τó πνεύμα...

Και γνωρίζομεν, ότι τó τεράστιον αυτό ποσό, ο υίός του αρχιμαγειρου

«Ο κ. Ρισανέλ άνέτως εγκαθιδρυμένος επί της πολυθρόνας του...» (Σελ. 97, στ. γ')

τó έφερεν μαζί του ως ζωντανόν χρηματοκιβώτιον.

Από την στιγμήν που τού τó ενεπιστεύθη ο κ. Ρισανέλ, ειχεν έργασθη πολλές ώρας, δια να τó τοποθετήση βσον ήμπορούσε καλλίτερα.

Εις την βαλίτζαν του, υπήρχε μία

θήκη με όλα τά χρεώδη της ραπτικής, ήτοι βελόνας, κλωστήν, ψαλλίδι κτλ. «Όταν δέν έχη κανείς χαμαριέρα, — έγλεγε— πρέπει να ξέρη να μπαλώνεται μόνος του.» Και τά εκατάφερε μιά χαρά.

Έξήλωσεν όλες της φόδρες των φορεμάτων του και τά παρεγέμισε με χαρτονομίσματα και χρεώγραφα. Έπειτα έκρέμασεν εις τó στήθος του τούς κυλίνδρους των χρυσών νομισμάτων, καρφωμένους επάνω εις έν ειδός κορσέ, τόν όποιον κατεσκεύασε μ'

ένα κομμάτι χονδρής φόδρας. Έάν δέν τόν εσκέπαζε τó υποκάμισόν του, θά ώμοιάζεν ούτω με πολεμιστήν της Άνατολής, στολισμένον με τά φυσέκια του. Με την διαφοράν ότι τά φυσέκια του Τζούλη ειχαν μέσα χρυσάφι. (Έπειτα συνέχεια)

β') Παίγνιον

Έσάλη από τó Βουνο της Μανωλιώσας

A	A	A	MH
KA	POI	AE	ΣΤΑ
A	ΛΑΙ	E	NE

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αύται ώστε ναποτελεσθούν τά όνόματα τεσσάρων διαφόρων δένδρων.

γ') Διά τούς Γαλλομαθεϊς

Έσάλη υπό του Δοξασμένου Ρήνου

Sur cinq pieds, je tue ;
Sur quatre; je rue ;
Sur trois, tres mal je sonne,
Et sur deux, je suis tout le [monde et personne

Δήλωσις: Αι λύσεις—όσονδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, συνοδεϋονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 10ου φύλλου

α') Ζάππειον, Άκαδημία, Άστεροσκοπειον, Άνάκτορα, — β') Charité bien ordonnée, commence par lui même.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀβουμεικῶν Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαρτίου 1914

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἰβηρικῆς ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκιον

Ἔτος 36ον. Ἀριθ. 13

των. Ἀλλὰ μόνον τὰ πολὺ μικρὰ εἶνε ἐπι-
κρινή. Καὶ ἐγὼ προτιμῶ τὰ γόρια, ποὺ λέγε
ἐμπρός σου ὅτι σκέπτονται, παρὰ τὰ κορι-
τὰ ποὺ σὲ δέχονται θαυμάσια κ' ἔπειτα σὲ
περιγελοῦν ἀπὸ πῶσω.»—Τί λέτε γι' αὐτὰ;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τῆς Βαλκανικῆς
Συμμαχίας, τοῦ Τέλλου Ἄγρα, τοῦ Φάωνος,
τοῦ Ναυάρχου Μισούλη, τοῦ Σελιωμένου
Κλαυδίου—«Τσονκιδές» τῆς Ἑλληνικῆς
Ἀγῆλης—«Τὸ στοιχεῖο» τοῦ Πολικοῦ Ἀστέ-
ρος—«Συνεργασιμὸς» τοῦ Κύματος—«Τρό-
πος κλπ.» τῆς Ἀφροδίτης Θαλάσσης—
«Μογγολικὸς Μύθος» τοῦ Μεγάλου Ναπο-
λέοντος—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Μιά ἐκδρομὴ» (ὑψος
ἀνημέλητον)—«Ἡ καλὴ ἔνωσις» (γλωσσικ-
τὰ λάθη)—«Καράβια δοξασιμένα» (στῆχοι
ἀτεγχοί).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ποιητὴ Δόξα, ἂ (1)
Δοξασιμένος Σπυργιός, α. (Σ. Κ.) Στεναγ-
μὸς τοῦ Ἀνέμου, ἂ. (Ι. Κ.) Δαφροσπέρης
Γαλακτέου, ἂ (1);)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Σύμβολον
τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἂ, Μαγαμένο Φοῦλι, κ.
Ἄγγελος Ἀδερφός, ἂ, Νικητὴς τοῦ Μπιζα-
νίου, ἂ, Ξανθὴ Νεράϊδα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν:**—ὁ Ναύαρχος Μισούλης (0) μὲ
Τέλλου Ἄγρα, Γενναίονορον Στρατηλάτην,
Ἡρωϊκὴν Σάμον, Κοητικοπούλαν, Δευκὸν
Χρυσάνθεμον, Φάωνα, Κῆμα, Μπουμπουλί-
ναν, Σενιτσιμένον Ἀειόν, Χάρονα, Ναυτάκι
τῆς Δέσφου, Ἐρημίτιδα, Νοσταλοῦσαν Χιω-
τοπούλαν, Ὀνειρον τῆς Πραγματικότητος,
Ἡρώα τοῦ 1913, Λουδοβίκου Μπατόβεν,
Ματωμένην Δόξαν, Μέγαν Κοσταντίνον,
Ἰόλην, Ἀκτίνα τῆς Ἑλευθερίας, Αἰλαπα,
Δουλοῦδι τῆς Καρδίας, Ἰάδα Ἀῶσαν, Δοξο-
λάϊ, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Τρελλὴν Νεράϊ-
δαν, Θοῖαμβον τοῦ Αἰκαίου, Δοξασιμένον
Ρήνον—τὸ Πειρακτικόν (0) μὲ Τέλλου
Ἄγραν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Δοξασι-
μένον Ρήνον, Τσοῦχρον, Γουκενίδαν, Κῆμα,
Δωδωναῖον, Δοξολάϊ, Νέλικε, Φάωνα, Χά-
ωνα—ἡ Τρικυμία (0) μὲ Κάσμεν, Γλυκεῖαν
Ἑλλίδα, Ἀδάνατα 1821—1912—ἡ Ἡρωϊ-
κὴ Σάμος (0) μὲ Ἐξορίστον Ἀθίδα, Νέλικε,
Σβυστό μας Κανόηλι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Φάωνα (καὶ αἱ ἱστορικαὶ ἐρωτήσεις,
ἀλλὰ δὲν εἶνε δι' ὄλους) καὶ διὰ τοὺς ἐβδομα-
διατοὺς διαγωνισμοὺς προτιμῶ πῶ εὐκολα
πράγματα) Ναύαρχον Μισούλην (ἔστειλα)
Σελιωμένον Κλαυδίον (καλλίτερα νὰ
τοὺς διαλέξῃ ὁ Σύλλογος) Ἑλληνικὴν Ἀγ-
γίλην (ὄρατο τὸ γραμματικὸν σου) καὶ αἱ γυ-
ναῖκες εἰμποροῦν νὰ ὑπηρετοῦν κατ' ἄλλους
τρόπους τὴν πατρίδα ἕκαστος ἐφ' ὅ ἐπέ-
χθη) Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ (δὲν εἰμπορῶ
νὰ σου πῶ ποῦ λείπει ἢ λέξεις ποῦ δὲν ἦνρες
διότι καὶ ἢ ἀνακάλυψις τοῦ κενοῦ εἶνε ἐρ-
γασία τοῦ λυτοῦ) Πολικὸν Ἀστέρα (προσε-
τέθη τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὰς λύσεις)
Δωδωναῖον (δελτάριον διεθιδήσθη) Ἀκα-
κίαν (ἐλπίζω, ὅτι ὄλαι σὰς αἱ ἀπορίαί τῶρα
διελύθησαν) Ψαροπούλαν (ἔστειλα) Ἐξορί-
στον Ἀθίδα (χαίρω πολὺ ποῦ εἶσαι εὐχα-
ριστημένη εἰς τὴν γέναν σου διαμονήν) περι-
μένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ ὄλαι αὐτὰ τὰ
ὄρατα ποῦ θὰ γίνου) Ζεφυριτίδα (ἐλήφθη-
σαν) δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὴν ἀγάπην σου, θὰ
ἤθελα ὅμως νὰ οἰκονομῆς κάπου κάπου ὄλι-

γον καιρόν καὶ νὰ μοῦ γράψῃς ὅποιος θέ-
λει, ξεῦρεῖς...)
Κυματίζουσαν Κωνσταντινον
(ισχύει τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἢ συνδρομῆς αὐτοῦ δὲν
ἔχουν παρὰ νὰ πληρώσουν διὰ ψευδώνυμον)
Νέαν Ἑλλάδα (ἔστειλα ἐκ νέου). Π. Κ. Γ.
(εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις
τὰς λύσεις σου ὅμως νὰ τὰς γράψῃς εἰς χω-
ριστὸν χαρτί, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα) Πα-
τριδα τῶν Ἡρώων (ἔλαβαν τὴν φωτογρα-
φίαν σου καὶ σ' εὐχαριστοῦν πολὺ) Βασιλό-
καιδα Ναυοικῶν (ἢ ἀπεργία τῶν τυπογράφων
πταίει δὲν εἶδες τί ἔγραφα;) Ὑδραῖαν
Παιδοῦλαν (σὲ παραπέμπω εἰς τὸ Ἀ Κεφα-
λαῖον τοῦ ὄδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν ὁ-
ποῖον ἔχει τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων)
Νίκου Π. Μ. (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις)
Ναυτάκι (κ' εἰδὼ τὰ ἴδια ὁ κ. Φ. σ' εὐχα-
ριστεῖ πολὺ διὰ τὰ προγράμματα) Βουλγα-
ροφάγον Ἐύζωνον (σοῦ ἄρρεσε λοιπὸν ἢ ὑπο-
δοχῆ) Γιγαντομάχον Ἑλληνα (περιμένο καὶ
τὰ περισσώτερα) Κοητικοπούλαν (διεθιδή-
σθη) Πυθαγόραν τὸν Σάμον (ὁ ἀριθμὸς τῆς
εἶνε 1103) Νυφούλαν Ἀμυγδαλίαν (ἐλήφθη
ἐγκαίρως) Μπουμπουλίαν (ἀνόητα; ἔχι
δὰ! πολὺ μετριοφρονεῖς!) Χρυσολίδα
(ἔστειλα) Βουρὸ τῆς Μεσολοσσίας, Πανελ-
λήνιον Ἐνωσι κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8ην
Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Ἀπριλίου
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης,
ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ)

122. Λεξιγραφίος

Ἄπ' τὸ σῆμά σου λαμβάνω
Ἐνα μέρος καὶ σὲ δύο
Γράμματα κοντὰ τὸ βῆνω
Καὶ νησί ἐλληνικὸ
Ἐδολώτατα σοῦ φτιάνω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

123. Συλλαβογράφος

Ἐνα γράμμα μὲ φθόγγον ἐγώνω
Καὶ τὴν πρώτην τροφὴν φανερώνω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοπόλο τοῦ Αἰμοῦ

124. Στοιχειογράφος

Τῆς Ρωσσίας ποταμοῦ
Τὰ δύο ὄχρα ἂν ἀφαιρέσης,
Βασιλισσῆς λατρειῆς
Τῶνομα θάποτελέσης.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Σωφραζέττας

125. Τονόγράφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μὲ πάρηξ
Θὰ πεθάνῃς ἐστὶ στιγμῆ,
Ἄν τὸν τόνον ἀναιδέως,
Νῆρος γίνουμι μικρῆ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐνθουσιώδους Κυπριοπούλας

126. Τρίγωνον

* * * * * = Πόλις τῆς Ρουμανίας.
* * * * * = Ἐπίθετον.
* * * * * = Ἱερὰ ἀκρόπολις.
* * * * * = Ἄνθη.
* * * * * = Ἀντωνυμία.
* * * * * = Σύμφωνον.

127. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Πόλις νήσου.
2 6 8 = Θεῶ.
3 2 9 7 8 9 = Ζῶον.
4 3 9 3 2 7 8 9 = Πτηνόν.
5 6 7 3 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
6 3 2 = ὄρα.
7 4 3 2 7 3 = Νῆσος.
8 9 6 7 2 8 9 = Φανταστικόν.
9 6 2 8 9 = Ἰγρόν.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δοξασιμένου Ρήνον

128. Παίγνιον

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων:
ἴδω, γῆ, ἄλας
νὰ σχηματισθῆ ἀρχαῖος βασιλεὺς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δόξης

129 Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετὰ τῶν κάτωθι λέξεων
τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νάποτελοῦν τῶ-
νομα Μούσης:

ἀσχημος, χαμηλός, ὑπερήφανος, πόλεμος,
ἀσθενής, ὄλιγον, νύξ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζωνάκι

130 Φωνηεντόλιπον

κντς - φλμς - λλλ
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 51

550. Ἰταλία (ι, τὰ, Ἀσία).— 551. Κλέων-
λέων.— 552. Κυβέλη-Κυφέλη.— 553. Σινά.
554. Π Σ
Δ Α Σ Δ Ι Α
Π Α Ρ Ο Σ Γ Α Μ Ο Σ
Σ Ο Σ Σ Α Ε Ω Ν Ι Α
Σ Σ Α Ρ Ω Ν Ι Κ Ο Σ

556. Ἡ Ἰπάτη.— 557. ΔΑΝΑΟΣ-ΣΤΕΜΜΑ
(Δᾶσος, Ἄρτος, Νῶε, Ἄρμα, Ὀρμος,
Σταγέρα)— 558. Ὅποιος μικρομαθῆναι
δὲν γερουταφίει.— 559. Ἀπὸ μοῦδ κ'
ἀπὸ τρελλοῦ μαθαίνει τὴν ἀλήθειαν (ἀπὸ
μο ρῶ - κ' ἀπὸ τρε λο - μαθ' ἔν εἰς - τινὰ
λίθοι ζ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω γραμματόσημα ἀνταποδίδων
Κυπριακά.— Φαίδωνα Γ. Κωνσταντινί-
δην, Ἀδρνακὰ (Κύπρου). (ΙΔ', 24)

Α ngué, 44 Place des Carmes, Rouen
France, échange vues, timbrées
vue, Grèce et autres pays. (ΙΔ', 25)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 89)

ΑΘΗΝΩΝ: Στέφ. Ἀρ. Φίλιππας, Ἰωάν. Δ.
Καραμάνος, Π. Κ. Γούσης, Μιχαήλ Ἀμπελο-
ράβδη, Ν. Σ. Κουτσουβέλης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Καρούζος.
ΒΟΛΟΥ: Δημ. Γ. Τραχανάς, Θεόδ. Κλέντζης.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στεφ. Ἰ. Παπαδάτος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιακάκης, Τρελλὴ Ναυ-
τοπούλα.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ἀ. Δαλέγκας.
ΚΑΒΑΛΑΣ: Γ. Β. Τριώλα.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Π. Μέντης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Β. Ν. Δουρδούμας.
ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Γ. Σ. Φυλακτόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Δ. Σηλυβριδῆς, Ἀ. Καμάκας.
ΛΕΒΑΔΙΑΣ: Γ. Ι. Νάκος.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρικὸ Ναυτοπούλο, Α. Ἀ. Μεσ-
σηνέτης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Π. Τρουποσιμάδης, Ἀντιγόνη
Σ. Βακού.
ΣΑΜΟΥ: Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, Κο-
σῆς Σαμαρῆς, Νεοδεάτης.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Πολυτίμη Ἀσκαπούλου.
ΥΔΡΑΣ: Ἄννα Ἀφ. Μάλλωση, Ὑδραῖα Πα-
δοῦλα, Ἰωάννα Σαρ. Βενιζέλου, Θεοφανὴ Βυτο-
ροπούλου, Θεοδώρα Βανού, Ἄνδρ. Ζουρντός, Ἐ-
λένη Δ. Δεβελίκου, Θεοδώρα Σ. Ντελετόρου, Εὐ-
γενία Π. Ζουρντού.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μαρία Σ. Μόνου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὄρθην τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα
ἐπέθησαν εἰς τὴν κληροῦδα καὶ ἐληρωθήσαν
οἱ ἐξῆς δύο ἸΩΑΝΝΑ ΣΑΡ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ἔν
Ὑδρῶ καὶ ΚΩΝ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ἔν Ἀν-
μητσάνῃ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μή-
νας ἕκαστος ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ὁ τεπές τοῦ κασκέτου τοῦ ἦτο πα-
ραγεμισμένος μὲ τσέκια, καὶ εἰς τὰ ὑπο-
δήματά του ἀκόμη ὑπῆρχον χαρτονο-
μίσματα ἑκατὸν τοὐλάχιστον χιλιάδων
φράγκων.

Ἐννοεῖται, ὅτι μὲ τὸ φορτίον ποῦ
τὸν ἐβάρυνεν, ὁ Τζούλης δὲν ἦτο πολὺ
εὐδιάθετος νὰ ἀμύνη τρέλλες. Ἐκατά-
φερε λοιπὸν τὸν Λουλοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ
καὶ νὰ ἐξελπώθῃ εἰς τὴν λέμβον, ἐξη-
πλώθη δὲ καὶ ὁ ἴδιος, παραπλεύρως
ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἐκεῖ ἔμεινεν ἥσυχος, προσπαθῶν
μόνον νὰ μὴν ἀποκοιμηθῆ. Ἄλλ' ὁ
ὑπνος, ὁ ὅποιος εἶχε κυριεύσῃ ἤδη τὸν
Λουλοῦ, ἐκυρίευσεν τέλος καὶ αὐτόν.
Ὁ Τζούλης ἀπεκοιμήθη. Καὶ οὕτω δὲν

πάρετηρήσεν τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ
Μαρκησίου.

Διελθὴ ἀναγνώρισις

Οὗτος, ἐφοῦ ἀντήλλαξεν ὀλίγας
λέξεις μὲ τὸν πλοίαρχον, ἐπροχώ-
ρησε, κρυπτόμενος ὅσον ἤμποροῦ-
σε, πρὸς μικρὸν γήλοφον ἄμμου, ἀ-
πέχοντα ἀπὸ τὸν τόπον τῆς κατα-
σκηνώσεως περὶ τὸ χιλιόμετρον.

Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν πέντε ἐξ
ἰθαγενεῖς, ὠπλισμένοι μέχρις ὀδόν-
των καὶ κρατοῦντες ἀπὸ τοὺς χα-
λινοὺς ἄλογα καὶ μουλάρια σελλω-
μένα.

Ὁ Μαρκήσιος τοῖς ὠμίλησεν ἀ-
ραβιστὶ μὲ μεγάλην εὐχέρειαν. Κ'
ἐκείνοι τὸν ἤκουσαν εἰς στά-
σιν σεβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς.

Κατόπιν ὁ Μαρκήσιος ἐξεκίνησε
νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον τῆς
κατασκηνώσεως, ἐνῶ σκληρὸν μει-
διάμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν λεπτῶν
τοῦ χειλῶν.

Ἐν τῷ μεταξῷ εἶχεν ἐξημερώ-
σει. Ὁ κ. Ρισανέλ ἐζήτησε νὰ ὑ-
πάγουσιν ἀμέσως πρὸς ἀναγνώρισιν
τῶν κατοικημένων μερῶν. Ἡλιπῆς νὰ
συναντήσουν ἰθαγενεῖς, οἱ ὅποιοι θὰ
τοὺς ἐπληροφόρουσιν ποῦ εὕρισκοντο
καὶ ποῖα ἦτο ἢ πλησιέστερα πόλις.

Μόλις ἐξέφρασεν αὐτὴν τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ὁ γραμματεὺς του, εὐσεβάστως
ὅπως πάντοτε, προσεφέρθη νὰ ὑπάγῃ
ὁ ἴδιος μὲ δύο ναύτας. Ἄλλ' ὁ κ. Ρι-
σανέλ ἐδήλωσεν, ὅτι ἐννοοῦσε νὰ τοὺς
συνοδεύσῃ. Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἤμπο-
ρεσε νὰ καταστείλῃ ἐλαφρὸν κίνημα
ἐκπλήξεως.

—Λησμονεῖτε, κύριε, παρέτηρήσεν,
ὅτι ἡ μηχανὴ τῆς πολυθρόνας σας δὲν
δουλεῖ;

—Τὸ ξεῦρω πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη
ὁ κ. Ρισανέλ, ἀλλὰ ὑπάρχουν ἄνθρω-
ποι διὰ νὰ μὲ σπρώχνουν...θέλω νὰ
ἐλθω μαζὶ σας.

Ὁ γραμματεὺς ὑπεκλίθη καὶ ἐκά-
λεσεν εὐθὺς δύο ναύτας, τοὺς ὁποίους

«Συνεπλήρωσε τὴν πληροφορίαν, ἐκτείνεις
τὴν δεξιάν του...» (Σελ. 102, στ. 6')

«Τὰ δύο ἐκατομύρια;—Ἀσφαλισμένα!»
(Σελ. 102, στ. α')